

„Dojemné, upřímné a zcela návykové!“

– T. L. Swanová

Její hřích. Její slabost. Její šéf.

ZAKÁZANÁ

Láiska

Ukázka z knihy:

Grayson se posadil na židli po mé pravici a já si najednou uvědomila, že mi tu něco nesedí.

„Počkej, proč ti říkal Harlowe?“ zeptala jsem se v panice.

„Jsi snad nějak spřízněný s Williamem Harlowem?“ *Další bratr?*

Přejel si rukou po tváři. „Já jsem William Harlow.

William Grayson Harlow.“

Zasténala jsem. „Takže ty jsi ten *idiot*, co pohřbil můj článek?“

„Cože?“ uchechtl se nervózně.

Zvedla jsem hlavu. „Proto jsem byla ve Vegas. Psala jsem článek o Melaniině rozlučce se svobodou.“

Vytřeštil oči a v dlaní zamaskoval smích. „Nekecej.“

Sklopila jsem oči a pohrávala si s fotoaparátem. „Takže ty drby jsou pravdivé?“ zeptala jsem se a stělila po něm očima, abych viděla jeho reakci.

Zasmál se. „Jaké myslíš? Slyšel jsem jich dost.“

„Opravdu jsi byl ve Vegas s jinou ženou?“

„Ano,“ odpověděl bez vytáček.

Sevřelo se mi srdce. Měla jsem o něm lepší mínění. „Bylo to v tom klubu, kde jsme byli?“

Grayson se opřel dozadu, zkrřížil si ruce na hrudi a přikývl.

Podezíravě jsem nakrčila nos. „Počkej, jak se ti podařilo... Vždyť jsi byl celou noc se mnou, ne? Kdy jsi to...“ Otevřela jsem ústa. „Ježíši.“

Sledoval, jak mi to dochází, a potutelně se culil.

Těžce jsem polkla. „Ta žena jsem byla já, že?“

ZAKÁZANÁ *láská*

Ann Penny

ZAKÁZANÁ
láška

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Capturing Love

© Ann Penny, *Capturing Love*, 2019

Published by Arndell, Washington

© in this translation edition, Grada

This translation edition of *Capturing Love*, is published under
a licence arrangement with Arndell Books Pty Ltd.

Translation © Zdenka Lišková, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-4264-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-9936-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-952-2 (print)

*Pro mého manžela. Který neče moje knihy,
ale přesto podporuje mé spisovatelské sny.*

Kapitola 1

Nesnáším rozlučky se svobodou. *Penisy, koktejly a brčka ve tvaru penisu.* Ach jo, škoda slov. Na základě mých zkušeností není nikdy dobré, když se na jednom místě sejde velké množství žen, aby oslavy cokoli. Vždy to vede k nadměrnému křiku, objímání a pláči. Na můj vkus je v tom příliš mnoho emocí. Takže tohle byla moje nejhorší noční můra a to jsem ani neznala budoucí nevěstu.

Najali mě, abych pořídila fotografie a napsala článek o nadcházející svatbě Melanie Warrenové, známé kalifornské prominentky. Moje práce naštěstí skončila asi pět minut předtím, než srolovala stodolarovou bankovku, aby si šňupla kokain z kompaktního zrcátka. Z nějakého nepochopitelného důvodu si nepřála tuhle část rozlučky zdokumentovat.

Přestože mě náhlé ukončení mé činnosti zaskočilo, v duchu jsem se radovala. Získala jsem bezplatný výlet do Las Vegas a teď měla zbytek večera pro sebe. *Sakra, jo!*

Proklouzla jsem davem zpocených těl, která do sebe narážela a třela se o sebe, a konečně jsem našla bar. Vydechla jsem úlevou, hodila firemní kreditku na pult a zakřičela svou objednávku na prvního barmana, který se na mě podíval.

Panák tequily sotva stačil dosednout na pult a už jsem ho popadla a kopla do sebe. Vychutnávala jsem si pálení, které zasáhlo moje hrdlo. Potřebovala jsem uniknout mukám neúprosného,

pulzujícího rytmu, který se mi probíjel skrz lebku, a tak jsem vyrazila k východu a ven z klubu.

Z předlouhé fronty lidí čekajících venku se ozval jásot, přestože vyhazovač pustil dovnitř pouze jednu neskutečně nadšenou dívku, která zaujala moje místo. *Šťastná to holka.*

Obrátila jsem oči v sloup a upřela pohled na neznámý interiér kasina MGM Grand. Ohromena světly, zvuky a pozlátkem jsem si vybrala směr a vydala se jím, odhodlaná najít cestu na bulvár Strip.

Před sebou jsem spatřila ceduli s nápisem „východ“ a cestou k ní mi poskočilo srdce. Sáhla jsem do zadní kapsy úzkých riflí, vytáhla ubrousek, na který jsem si během letu rychle načmárala seznam, a zhluboka se nadechla. *Jde se na to!*

Když jsem přiletěla, bylo ještě světlo a od té doby jsem kasino neopustila. Mezitím padla tma a světla města byla dechberoucí. Jakmile jsem se nechala pohltit svým okolím, uvolnila jsem ramena a můj úsměv se postupně rozšiřoval. V Las Vegas jsem nikdy předtím nebyla a teď jsem měla deset hodin na to, abych si ho naplno užila.

Sice jsem se narodila a vyrostla v Austrálii, ale patřím k těm šťastlivcům, kteří mají dvoje občanství. Můj otec vyrůstal v New Jersey, ale před téměř třiceti lety se přestěhoval do Austrálie, aby mohl být s mou mámou. Já si tak mohla vzít to nejlepší z obou světů.

Posledních šest let byl mým domovem Manhattan a já ho milovala. Nezapadala jsem tam, ale sakra, já se snažila. Když rodiče zemřeli, rozhodla jsem se, že nebudu hnít na předměstí a čekat, až si mě život najde. To já potřebovala najít život. Svůj vlastní život. Daleko od stínu předčasné smrti rodičů a účastných pohledů těch, kteří zůstali naživu.

Každý cent z mého dědictví jsem utratila za úžasný byt v Greenwich Village a dřela jako kůň, abych vydělala dost peněz na zaplacení účtů, neumřela hladu a každý měsíc si mohla trochu odložit na cestu kolem světa.

Nikdy jsem nechtěla být reportérkou, ale když naše společnost propustila polovinu zaměstnanců, musela jsem se rychle učit. Byla

jsem především fotografka, ale teď po mně chtěli i doprovodné články, což znásobilo mou pracovní zátěž, ale bohužel ne můj plat.

S fotoaparátem volně zavěšeným kolem krku jsem kráčela po hlavní třídě, dokud jsem nedorazila k druhému bodu na svém seznamu. Fontáně Bellagio. Přestože už bylo skoro deset večer, hemžilo se to kolem lidmi, kteří čekali na další představení.

Nestrkala jsem se s ostatními, abych se dostala co nejdříve dopředu. Zůstala jsem stát v pozadí a hledala si ideální místo. Když se rozezněla hudba a v jejím rytmu vytryskla voda z fontány, rozbušilo se mi srdce. Okouzlená světly a barvami jsem stočila pohled k divákům. Jejich nadšené tváře odrážely mé vlastní pocity.

Narychlo jsem si sepnula dlouhé vlasy do uzlu, zvedla fotoaparát k obličejí a snažila se vypadat nenápadně, zatímco jsem pozorně sledovala dav skrz objektiv. Neměla jsem v úmyslu fotit představení, chtěla jsem zachytit emoce lidí, kteří ho prožívali. Odjakživa mě fascinovalo, jak se tváře mění, když lidé vidí nebo zažívají něco krásného. Stala se z toho moje vytoužená náplň života – cestovat po světě a zachytávat takové emoce.

Takže zatímco všichni fotili fontánu Bellagio, já fotila je. Připadala jsem si trochu zvláštně, ale tyhle fotky jsem neměla v úmyslu zveřejňovat. Fotila jsem je spontánně. A zjevně jsem to dělala dobře.

Můj hledáček putoval po lidech namačkaných u okraje a zastavil se u jednoho konkrétního muže. Nebyl o moc starší než já, opíral se o zábradlí a s prázdným pohledem zíral na tančící vodu. *Cvak.* Měl skleněné oči a vypadal, jako by byl ponořen do svých myšlenek. *Cvak.* Prohrábnul si neuspořádané hnědé vlasy a zhluboka si povzdechl. Ramena se mu uvolnila, ale jeho výraz zůstával napjatý. *Cvak.*

Popošla jsem trochu blíž a tajně doufala, že zahlédnu jeho oči. Barva očí mě vždy fascinovala a zajímalo mě, jakým odstínem ho příroda obdarila. Můj objektiv stoupal vzhůru po jeho dobře stařeném těle a zastavil se na jeho dokonalém obličejí. *Cvak. Cvak.* S bušícím srdcem jsem si prohlížela jeho výraznou bradu, svůdné rty a jiskrné oči. Oči, které... se dívaly přímo na mě. *Sakra.*

S chvějícím se prstem na spoušti jsem nenápadně otočila fotoaparát zpátky k podívané a doufala, že si ničeho nevšiml. Neodvážila jsem se spustit fotoaparát a předstírala, že fotím, dokud se mi nevrátil tep do normálu. Tohle jsem dělala už roky a nikdy mě nikdo nepřistihl.

Po delší době jsem zaostřila zpátky na lidi a jasně že tam pořád byl. Ale už nesledoval show. Místo toho mi s hravým úsměvem na rtech zamával. *Hmm. Takže suverén.*

Schovaná za přístrojem jsem stáhla rty a on naklonil hlavu ve zjevné snaze zahlédnout mou reakci. *Jen klid, Josie.*

S horkými tvářemi jsem pomalu ustupovala, dokud jsem nezmižela v davu. Strčila jsem fotoaparát zpět do pouzdra a s frustrovaným povzdechem jsem si rozpustila vlasy. Příležitost k pořízení dokonalé fotografie byla zmařena.

Pohledem jsem zavadila o občerstvení s hamburgery přes ulici a z mého žaludku se ozvalo hlasité zakručení. Od rána jsem nic nejedla a byla jsem vážně hladová. Celebrity patrně nejedí, protože jsem za celý den na rozlučce nepotkala ani gram jídla. Pokud se tedy někde v potravinové pyramidě nevyskytuje kokain. *Možná společně s ovocem a zeleninou?*

Stála jsem u silnice a přemýšlela, jak ji přeždu, aniž bych se nechala přejet. Kolem mě projížděla luxusní auta včetně limuzíny, z níž lidé vystrkovali hlavy otevřeným střešním oknem. Připomnělo mi to jednu arkádovou hru, kterou jsem hrávala s tátou. Kéž bych měla po ruce palici.

S pocitem bezmoci jsem zvedla hlavu k nebi a všimla si nadchodu vedoucího přímo k mému cíli. *No sláva!*

Vyběhla jsem po schodech a upalovala přes most, celá dychtivá dopřát svému žaludku potěšení. Vstoupila jsem do bistra a očima pátrala po prázdném stole. Jediný volný byl bohužel za skupinou hlučných a zjevně opilých mužů ve vzdáleném rohu restaurace.

Cestou kolem nich jsem si k mé nelibosti vyslechla několik hvízdnutí a tlumených komentářů. V boxu jsem se posadila zády

k nim a doufala, že je tím odradím od dalších pokusů navázat se mnou řeč. Nefungovalo to.

„Hele, krásko. Měla by sis sednout k nám, když jsi tak sama,“ ozval se za mnou mužský hlas.

Okamžitě jsem ztuhla. „Ne, to je v pořádku. Já tady na někoho čekám.“

Zdálo se, že to pochopil, když jsem se ani neotočila. „Šťastlivec,“ zamumlala a dál se věnoval svým vychechtaným kamarádíčkům.

Zvedla jsem jídelní lístek a modlila se, aby odešli, než prokouknou mou lež.

Zatímco jsem si pečlivě prohlížela místní nabídku hamburgerů, pěkně jeden po druhém, ucítila jsem pohyb ve vlasech a ztuhly mi rysy. Doufala jsem, že to byla náhoda, a rozhodla se to ignorovat. Teprve když se ten pohyb změnil v jemné zatahání, začala ve mně vřít krev.

Tohle byl důvod, proč jsem si barvila jenom spodní vlasy. Milovala jsem své pramínky v barvě duhy, ale občas jsem nesnášela pozornost, kterou přitahovaly, a tak jsem je schovávala pod dlouhými kaštanovými vlnami. Zdálky bych vám připadala jako obyčejná brunetka, ale kdybyste se ke mně přiblížili, objevili byste mé skutečné já, které se skrývá pod povrchem.

„Máš tady vespod malou duhu,“ zamumlal přiopile chlap, co seděl za mnou. „Zajímalo by mě, co schováváš tam dole.“

Posunula jsem se na lavici o kus dál a zlostně se na něj ohlédla. „Laskavě na mě nesahejte.“

Chlápek se zasmál a otočil se ke svým přátelům. „To je ale dračice, co?“

Soustředila jsem se na jídelní lístek a snažila se ignorovat přiblížený smích dospělých mužů.

Bylo zřejmé, že se jedná o rozlučku se svobodou, soudě podle polonahého muže s penisem nakresleným na obličejí, který se válel na lavici u jejich stolu.

Pak se někdo jiný od jejich stolu rozhodl, že si ke mně přisedne. Zachvěla jsem se. Dřív než promluvil, ucítila jsem z jeho dechu

zvětralé pivo. „Vypadá to, že se tvůj přítel neukáže, tak bych ti třeba dnes večer mohl dělat společnost já.“

Nervózně jsem si poposedla. „Ne, to nebude nut–“

„Ahoj, zlato, promiň, že jdu pozdě,“ ozval se poblíž nový hlas, který oznámil příchod muže s širokými rameny. Ten se teď tyčil nad mým nezvaným hostem.

Opilec odevzdaně zvedl ruce a rozpačitě vyklouzl z boxu za doprovodu bujarého smíchu svých společníků.

Trochu vyjeveně jsem sledovala, jak si muž... ten samý muž, který mě předtím přistihl, když jsem ho potajmu fotila, sedá naproti mně.

„Oříškové,“ zamumlala jsem při pohledu do jeho podmanivých očí. *Nebo jsou snad zelené?*

„Prosím?“ zasmál se a zvedl obočí.

Odkušala jsem si. „Že děkuju.“

Vřelý úsměv mu rozsvítil oči. „Mám tu zůstat, dokud neodejdou?“

Úlevou jsem vydechla. „Pokud vás to nebude moc obtěžovat.“

„Vůbec ne,“ ujistil mě, podal mi ruku a mrknul na mě. „Jsem Grayson, *zlato*.“

S úsměvem jsem ji stiskla a moje srdce udělalo kotrmelec, když udržel náš oční kontakt. „Josie.“

„Těší mě, Josie. Rozlučka se svobodou?“ povytáhl koutek úst.

Jak prostý závěr, když jsme v Las Vegas. „Jak jsi poznal, že nejsem místní?“

„No, kromě přízvuku tě prozrazují doplňky.“ Podíval se mi na hrud' a já udiveně následovala jeho pohled. Když jsem si všimla, že mám pořád na krku náhrdelník s bombóny ve tvaru penisu, který mi Melanie vnutila, vyprskla jsem smíchy. Rudá až za ušima jsem si ho přetáhla přes hlavu a chystala se ho zmuchlat do ubrousku.

„Počkej! Nevyhazuj to. Ty bombóny chutnají celkem dobře.“

„Cože?“ zasmála jsem se. Tenhle chlap byl fakt divný. *Doufám, že v dobrém smyslu toho slova.*

Natáhl ruku dlaní nahoru. „Nedělám si legraci, jsou to moje oblíbené bonbóny.“

Naklonila jsem hlavu a přimhouřila oči, ale pak jsem mu je pomalu podala. „Bonbóny ve tvaru penisu?“

„Vyrábějí se i v jiných tvarech.“

Nedokázala jsem se ubránit uchechtnutí. „No jasně.“

„Nezatracuj je, dokud je neochutnáš.“ Jeden si odlomil, strčil si ho do pusy a se spokojeným povzdechem se opřel dozadu. *Páni. Hezky se na něj kouká.*

Sledovala jsem, jak žvýká, a uvědomila si, že mě to podivně přitahuje. „Tak jo. Dej mi jeden.“

Grayson si přitiskl náhrdelník k hrudi. „Ani náhodou. Chtěla jsi je vyhodit.“

„Chci jenom jeden malý penis,“ trvala jsem na svém a natáhla dlaň.

U našeho stolu se odněkud zjevila servírka. Zrychleně zamrkala, já zrudla a Grayson se s vykulenýma očima snažil potlačit smích. Servírka si vyslechla moji objednávku a vrhla netrpělivý pohled na Graysona. Ten se mi kouknul přes rameno k sousednímu stolu a pak se tázavě podíval zpátky na mě. Očividně si nebyl jistý, co dál.

„Zvu tě na hamburger jako poděkování,“ navrhla jsem v naději, že zůstane. Cítila jsem se s ním mnohem bezpečněji a jeho společnost byla osvěžující.

Na jeho tváři se objevil překvapený výraz.

„Klídek, mám firemní kartu. Jenom mi ji pomůžeš provětrat,“ usmála jsem se.

Uchechtnul se, nenuceně pokrčil rameny a objednal si to samé co já. Když servírka odešla, vrátil mi náhrdelník a já si vložila do úst malý penis. Měl pravdu. Chutnalo to dobře.

„Takže... rozlučka se svobodou?“ odušila jsem s úmyslem dozvědět se o něm víc.

Rukou si pročísl už tak rozčuchané vlasy a naklonil se o něco blíž. „A jak jsi ty poznala, že *já nejsem* místní?“

Usmála jsem se a ukázala na šmouhu od rtěnky na jeho tváři. Otřel si ji palcem a zamračil se, když se na něm objevila růžová barva.

„Nebavil ses?“ zeptala jsem se v naději, že není stejný jako ti muži za mnou.

Zavrtěl hlavou. „Ani ne.“

Rozhlédla jsem se po restauraci a ostatních hostech. „No, já taky ne.“

„A co tady děláš s tím drahým foťákem? Dost bych se divil, kdyby chtěl někdo zaznamenat svou rozlučku se svobodou.“

Zasmála jsem se. „V tom máš pravdu. Jakmile vybalili kokain, poslali mě pryč.“

Grayson se zamračil. „Cože? Jako že tě tvoji přátelé vyhodili?“

„Ne, tak to není, jsem tu pracovně. Najali mě, abych zdokumentovala ‚civilizovanou‘ část dne. Prostě všechno to fintění a jásání. Zhýralost zaznamenat nechtěli.“

Podala jsem mu náhrdelník a on si odkousl další penis.

„Takže jsi fotografka?“ zeptal se uprostřed žvýkání.

Chvilí jsem o tom přemýšlela. „Částečně. Vlastně ani nevím, kam bych se měla zařadit.“

„Chtěla bys být fotografka?“

Vrátil mi náhrdelník a já začala posouvat malé penisy nahoru a dolů po gumičce, zatímco jsem přemýšlela nad odpovědí. „Jo, asi... jednou.“

„To jsi zkoušela tam venku?“

Cítila jsem, jak mi po krku stoupá horkost. *Sakra! Poznal mě.* „Jo, dostal jsi mě. Obvykle si lidi nevšimnou, co dělám.“

„Já si tě všiml.“

Naše oči se setkaly a já instinktivně zadržela dech. *Ach. Kontakt. Už je to tady.* Potlačila jsem nečekané chvění v žaludku. *Probaha, vždyť mám přítele. A i když si naším vztahem nejsem jistá, nebudu mu nevěrná.*

Odkáslala jsem si a sklopila pohled k brašně s fotoaparátem, která ležela vedle mě. „Baví mě pořizovat bezprostřední snímky. Nic

netušící lidi, momentky a podobné věci.“ Vytáhla jsem přístroj, zapnula ho a proklikala snímky, které jsem pořídila před chvílí. „Můžu ti něco ukázat?“ zeptala jsem se a zjistila, že mě zvědavě sleduje.

Když přikývl, vstala jsem ze svého místa a přisedla si k němu. Na okamžik mi připadal zaskočený, ale jenom než jsem mu ukázala displej fotoaparátu s úmyslem předvést mu ukázkou své práce.

Chvíli na něj mžoural, ale pak si povzdechl. „Počkej.“ Z postranní kapsy vytáhl brýle na čtení a nasadil si je na nos.

Podívala jsem se na něj a zasmála se. „Myslela jsem, že brýle na čtení nosí jen starší lidi.“

„Ale vypadám díky nim vážně, ne?“ zeptal se a potlačil úsměv.

„To si nemyslím.“

„Jak to?“

Usmála jsem se. „Jš bonbóny ve tvaru penisu.“

Zasmál se a vzal mi fotoaparát z rukou. „Tak na co se to vlastně koukám?“ Párkrát zamrkal, a vzápětí se na chvíli odmlčel, když pochopil, co má před očima.

Zatvářila jsem se rozpačitě, protože jsem si nebyla jistá, jak přijme moje „umění“.

Byla to fotka, na níž byl on, jak se dívá na fontánu. Opíral se o zábradlí obklopen lidmi, a přesto úplně sám. V očích se mu odráželo světlo a vypadal zároveň smutně i klidně.

Sevřelo se mi srdce. „Promiň. Víím, že je to trochu divné. Pokud chceš, smažu to.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, ne, neomlouvej se. Je to... *páni*. Zachytila jsi mě v celkem vzácném okamžiku. Asi si o mně nemyslíš, že jsem bůhvíjak seriózní člověk, ale rozhodně nemám moc příležitostí se bavit.“ Podíval se na mě. „Můžeš mi ukázat další?“

Srdce mi poskočilo, přikývla jsem a našla mu další snímek. Abych neporušila dohodu o mlčenlivosti, pečlivě jsem přeskočila fotky Melanie Warrenové, dokud jsem nenarazila na některé ze svých oblíbených momentek.

Postupně si na lavici udělal pohodlí. „Ty jsou úžasné, Josie. Co s nimi děláš?“

Zasmála jsem se a opřela se stejně jako on. „Některé jsou pracovní, ale co se týče těchhle, tak vlastně nic.“

„Vůbec nic?“ zamračil se a otočil se na mě.

Pokřčila jsem rameny. „Občas si nějakou vytisknu a pověším doma, ale to je asi tak všechno.“

Grayson zavrtěl hlavou. „Máš velký talent. Měla bys vystavovat.“

„Zas *tak* dobrá nejsem,“ namítna jsem s úsměvem.

Vrátil mi fotoaparát a já se přesunula na svou stranu stolu, abych ho uložila do pouzdra.

„Moje snoubenka mě každou chvíli tahá na nějakou výstavu. Určitě jsi *tak* dobrá.“

Když se zmínil o své budoucí ženě, na chvíli jsem se zarazila při zapínání zipu a píchlo mě na hrudi. *Co ti na tom záleží, Josie? Potkala jsi ho v podstatě před pěti minutami.*

Zvedla jsem k němu oči. „Děkuju. To je od tebe milé, ale myslím, že na něco takového ještě nejsem připravená.“

Graysonův nevěřící pohled dokázalo odvrátit až jídlo, které nám přinesli na stůl. Posunula jsem před něj jeho talíř a přitáhla si ten svůj. Při představě té šfavnaté dobroty se mi sbíhaly sliny. Vypadal, že je stejně hladový jako já, a tak jsme se oba pustili do jídla.

„Bože, ten burger je úžasný,“ zamumlala jsem s plnou pusou.

Grayson si otřel kečup ze rtu. „Copak ty jsi ještě nikdy neochutnala žádný z Joeových slavných hamburgerů? Já sem zajdu pokaždé, když jsem tady.“

Polkla jsem jídlo a napila se coly. „Ve Vegas jsem poprvé.“

„Cože? Vážně?“

Pokřčila jsem rameny. „A navíc je to pracovní cesta, takže se brzy ráno vracím domů.“

Mezi obočím se mu objevila hluboká vráska. „Měla jsi vůbec čas prohlédnout si město?“

„Počítá se VIP apartmá v MGM Grand? A ještě nějaký nóbl klub, kde jsem byla skoro nahá – a pořád *moc* oblečená.“ Při té vzpomínce vytřeštím oči. „Měl jsi vidět ty jejich kraťouchké sukně. A spodní prádlo? Vůbec nic. *Nada!*“

Grayson se rozesmál a byl to božský pohled. „Ty jsi tu vážně poprvé, co?“

„Tohle je po dlouhé době můj první výlet kamkoli,“ připustila jsem se smutným úsměvem.

Zůstal na mě koukat s otevřenou pusou. „O jak dlouhé době se bavíme?“

„Šest let. Od té doby, co jsem se přestěhovala do Států.“

„Děláš si srandu?“ Chvilí mě pozoroval, než si sundal brýle. „Dojez ten burger. Vezmu tě na speciální prohlídku.“

„Cože?“ zasmála jsem se. Určitě si dělal legraci.

„Byl jsem tu milionkrát. Znáš ta nejhezčí místa a ty správné lidi.“

Přivřela jsem oči. „Proč bys to dělal? Vždyť mě ani neznáš.“

Pokrčil rameny. „No, za prvé, díky tobě prožívám mnohem zajímavější večer. A za druhé, do rána se nemůžu vrátit do hotelu.“

„Jak to? Proč ne?“

„Protože by mi to nikdy neodpustili. Moji přátelé jsou neúprosní.“

S nejistým úsměvem jsem přikývla, aniž bych tomu opravdu rozuměla. „Aha...“

Zbytek jídla jsme snědli v příjemném tichu, což bylo vzhledem k tomu, že jsme se vůbec neznali, docela zvláštní. Požádala jsem o účet a Grayson pak s neurčitým výrazem sledoval, jak předávám obsluze firemní kreditní kartu. Jako by mu ještě nikdy nikdo nekoupil večeri.

Když jsme se zvedli k odchodu, málem jsem vrazila do jednoho z těch opilý chlapů. Grayson mě bez váhání objal kolem ramen a vyvedl mě ven na bulvár Strip, kde mě pevně držel u sebe, dokud jsme se nedostali mimo dohled. Jakmile jsme byli v bezpečí, lehce mě stiskl a spustil ruku. Po těle se mi rozlila elektrizující a nečekaně vzrušující vlna. *Tohle není dobré.*

Kapitola 2

„A tvoji přátelé si myslí, že jsi šel...?“ zeptala jsem se zvědavě, když jsme se vraceli k nadchodu.

Grayson se uchechtнул. „Do striptýzového klubu na soukromou show.“

Otevřela jsem pusu a v pobavení vykulila oči. „To je ale dlouhý a drahý tanec na klíně.“

Zasmál se. „Řekl jsem personálu, že pokud kluky udrží v náladě, dám jim ráno velké spropitné. Snad si v té záplavě alkoholu ani nevšimnou, že jsem se nadobro vypařil.“

Najednou jsem se zastavila a otočila se k němu. „Počkej, to je *tvoje* rozlučka se svobodou?“

Ušklíbnul se a přikývl.

„Děláš si srandu?“ vydechla jsem a vytřeštila na něj pohled.

Grayson zavrtěl hlavou. „Vlastně je to společná rozlučka se svobodou ještě s jedním kamarádem.“

Zasmála jsem se a pokračovala v chůzi nahoru po schodech. „Proč proboha pořádáš rozlučku se svobodou v Las Vegas, když tě to nebaví?“

„Bylo to překvapení,“ upřesnil a strčil si ruce do kapes. „Až do dnešního rána jsem netušil, kam jedu. Osobně si myslím, že naši kamarádi jenom hledali záminku, jak uniknout ze svých nudných manželských životů.“

„Aha, takže vy dva budete poslední svobodní z party, co?“ po-
píchl jsem ho.

Graysonovi cukla čelist. „K velkému zklamání mého otce.“

„No, teď musí být šťastný. Kdy bude svatba?“ vyzvíдалa jsem a po-
dívala se na něj, když neodpověděl hned.

Odkáslal si, ale dál pokračoval v chůzi s pohledem upřeným
pod nohy. „Za dva týdny,“ odpověděl bezvýrazně.

„Zníš... nadšeně,“ pokrčila jsem nos. „O co jde? Někdo vám tu
svatbu domluvil?“

Zvedl obočí a zasmál se. „Ne, tak to není. Známe se od dětství.
Naše rodiny jsou si blízké, takže se k sobě hodíme.“

„Hodíte se k sobě? To zní *romanticky*.“

„Jsme spolu už jedenáct let. Romantickou fází máme za sebou.“

„Neměl by člověk být ženatý aspoň padesát let, než řekne tako-
vou blbost? Teď bys měl být po uši zamilovaný. Tak se chci cítit já,
než se vdám.“

Střelil po mně pohledem. „Jsi romantička?“

Pokrčila jsem rameny. „Možná ne na první pohled.“

V tichosti jsme se vrátili k fontáně, kde jsme se viděli poprvé.

„Nevysvětluj si to špatně, já ji miluju. Opravdu,“ navázal Gray-
son a opřel se zády o zábradlí.

Zastavila jsem se před ním a vzpomněla si na jedno focení, kte-
ré jsem dělala před několika měsíci. „Víš co?“ Vytáhla jsem foto-
aparát, přiložila ho k oku a sledovala ho přes objektiv.

Nervózně se pohnul. „Co to děláš?“

„Pověz mi něco o své snoubence.“

„Cože, proč?“ zeptal se a nakrčil nos.

Usmála jsem se na něj a soustředila se na jeho oči. „Prostě mi
řekni, co na ní miluješ.“

Zkrátil si ruce na hrudi. „No, je milá a atraktivní.“ *Cvak.*

„Pokračuj.“

Vzdychl a odvrátil pohled. *Cvak.* „Naše dětství bylo podobné,
takže mi rozumí, a moji rodiče ji zbožňují, což mi hodně usnad-
ňuje život.“ *Cvak.*

Prohlédla jsem si fotky ve fotoaparátu a zaváhala s prstem nad tlačítkem mazání. Váhala jsem, zda mu ukázat, co mu chybělo, když popisoval svou budoucí ženu.

„Co vidíš?“ zeptal se a udělal krok vpřed.

Zvedla jsem pohled. „Před pár měsíci jsem dělala rozhovor s jedním mužem o jeho ženě. Byli spolu od dospívání a já ho vyfotila, když odpovídal na stejnou otázku.“

Vyhledala jsem příslušné snímky a podala mu fotoaparát, aby se mohl podívat.

Opatrně si ho ode mě vzal a věnoval mi podezíravý pohled. Nasadil si brýle a zadíval se na mou fotografii. „Je to krásná fotka, ale pořád nechápu, co tam vidíš.“

„Podívej se na jeho oči... rozzářily se, když o ní mluvil.“ Vzala jsem mu fotoaparát z rukou, stiskla několik tlačítek a pak mu ho vrátila. „A tohle jsi ty.“

Párkrát zamrkal, ztichl a opřel se o zábradlí. „Umíš vždycky tak dobře číst v lidech?“

Smutně jsem se na něj usmála. „Možná skrz objektiv.“

Vrátil mi foťák, otočil se a soustředil svou pozornost na fontánu, v níž začala synchronizovaně tryskat voda.

„Tak o co jde? Krize po jedenácti letech?“ zeptala jsem se váhavě a doufala, že jsem ho neurazila.

Odfíkl si. „Tu krizi cítím už nějakou dobu,“ přiznal a uvolnil si límeček.

Zůstala jsem stát s otevřenou pusou, ale rychle jsem se vzpamatovala. „Cítí to stejně i tvoje snoubenka?“

„Myslím, že ano. Oba jsme tak dlouho váhali se stanovením data, až naše rodiny zasáhly a přiměly nás k tomu.“

„Aha. Takže jste jeden z těch párů s epicky dlouhým zasnoubením?“

Zasmál se. „Jo, dalo by se to tak říct.“

Znovu jsem zvedla fotoaparát k obličejí a prohledávala dav. Cítila jsem, jak mě Grayson sleduje.

„A co ty? Chodíš s někým?“

Odkáslala jsem si. „No, jo.“

Jeho výraz se na okamžik změnil, než přikývl. „A je to *ten pravý*?“

Ujelo mi uchechtnutí a jí si v rozpacích zakryla pusou.

Grayson se na mě upřeně zadíval a na rtech se mu objevil úsměv. „Beru to jako *jasné ne*.“

Vzdychla jsem. Byla jsem na sebe našťavaná. „On je... úžasný. Vážně *úžasný*.“

„Ale...?“

Vrátila jsem fotoaparát do pouzdra. „Ach jo, já nevím.“

„Jak dlouho jste spolu?“

Chvilí jsem přemýšlela a snažila se spočítat, jak dlouho spolu vlastně chodíme. „No, skoro dva roky... myslím.“

„Plánujete svatbu?“

Zhluboka jsem se nadechla. „On to pořád naznačuje.“

Zdálo se, že ho to zaujalo. „A ty?“

„Já pokaždé změním téma.“

„No jasně,“ zasmál se, zjevně pobavený. „Poslyš, vypadá to, že se dneska večer potřebujeme oba trochu odreagovat. Co bys chtěla dělat?“

„No...“ Vytáhla jsem z kapsy zmuchlaný ubrousek.

Grayson se naklonil blíž. „Co to je?“

„Můj seznam přání,“ odpověděla jsem a narovнала se. „Sepisovala jsem ho v letadle, proto není na pořádném papíru.“

Usmál se a se zájmem se podíval na odrbaný ubrousek. „Jenom šest položek? To by mělo jít jako po másle.“

„Vlastně pět,“ zamumlala jsem a rychle ho složila.

Grayson nenuceně pokrčil rameny. „Dobře, tak co je číslo jedna?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Číslo jedna se nedá splnit. Budeme ho muset přeskočit.“

„Počkej, co to je?“ Natáhl se po mém seznamu, ale já ho rychle schovala.

„To je jedno.“ Ale ve skutečnosti to jedno nebylo. Celý život jsem chtěla vidět Grand Canyon a teď jsem byla tak blízko.

Jeho rysy se vyjasnily. „Tak teda, co máš pod číslem dva?“

„Fontána Bellagio,“ usmála jsem se.

I on se usmál a zvednutým ukazováčkem udělal ve vzduchu háček. „Hotovo. Až na to, že tě víc zajímali lidi kolem než samotná show.“

Nenuceně jsem pokrčila rameny. „I tak se to počítá.“

„Dobře, co tam máš dál?“

„Číslo tři. Zahrát si pořádný poker.“

Povytáhl jedno obočí. „Pořádný?“

Nadšeně jsem přikývla. „Když už jsme v té kolébce hazardu, že?“ usmála jsem se. „Je tu ale jeden problém. Nemám tušení, jak se poker vlastně hraje.“

Grayson se zašklebil. „No, tohle zrovna není místo, kde se ho chceš učit. Pokud nejsi milionářka, která si může dovolit prohrát pár tisíc.“

Opustilo mě nadšení. „Tak asi budou muset stačit hrací automaty.“

„Tak to zase ne,“ zavrtěl hlavou. „Chceš hrát poker, tak se jde hrát poker.“

„To je v pohodě,“ odbyla jsem ho. „Stejně nemám žádné peníze.“

Grayson mě chytil za loket a vydal se novým směrem. „Klid, žádné nepotřebuješ.“

Snažila jsem se vymyslet, na jakou pokerovou hru nejsou potřeba peníze, a vzápětí jsem vyhrkla: „Nebudu hrát svlíkácký poker!“

Srdečně se zasmál a já odolala nutkání ten nádherný výraz zvětšit. „Přestože bych to rád viděl, tak ne, oblečení zůstane na tobě.“ Jakmile si uvědomil, co řekl, zčervenal.

Následovala jsem Graysona po bulváru Strip, dokud jsme nedorazili k hotelu Caesars Palace. Procházeli jsme úchvatným kasinem a všichni zaměstnanci ho zdravili kývnutím hlavy. Stačilo jen zašepat jednomu zaměstnanci do ucha a byli jsme uvedeni do místnosti plné vážně se tvářících hráčů.

„Říkala jsem ti, že to neumím hrát,“ zamumlala jsem, když jsme došli k velkému stolu, u něhož seděli bezvadně oblečení hráči a diváci.

Naklonil se ke mně a zašeptal: „Ale *oni* to nevědí.“ Načež mě usadil na prázdnou židli vedle sebe. „Celé je to jenom o blufování.“

Grayson kývl na krupiéra a ten k němu posunul několik komínků pokerových žetonů.

„Co to děláš?“ zalapala jsem po dechu. „Kolik to je? Sto dolarů?“

Zasmál se. „Jo, zhruba tolik.“ Popadl hrst žetonů, položil je na stůl před námi, a zatímco krupiér míchal karty, šeptal mi pravidla do ucha. Jeho teplý dech na krku mě rozptyloval, takže jsem o pokeru nevěděla o nic víc než předtím.

Hráli jsme jako tým a všechno prohráli. On nevypadal, že by ho to trápilo, a tak jsem usoudila, že jsem musela hodnotu žetonů příliš nadsadit.

Když jsme z kasina odcházeli, zastavila jsem se u hracích automatů a zalovila v kapse pro čtvrták, který jsem chtěla předtím hodit do fontány. Vytáhla jsem ho a vítězoslavně ho zvedla.

„Poslední šance,“ prohlásila jsem s úsměvem a zatáhla za páku výherního automatu.

K mému příjemnému překvapení jsem vyhrála spoustu dalších pokusů zdarma a *nejmíň* sto dolarů. Nemohla jsem uvěřit svému štěstí. Grayson si založil ruce na prsou a s úsměvem potřásl hlavou.

„Ber,“ řekla jsem a podala mu přetékající kyblík mincí. „To by mělo pokrýt můj pokerový dluh.“

Grayson zvedl ruce a ustoupil. „Nemusíš mi to vracet.“

Vtlačila jsem mu kyblík do náruče. „Ale ano, musím.“

Sklopil oči a pomalu zvedl ruce, aby ho uchopil. „Díky.“ Zaváhal a otočil se, aby ho podal zaměstnanci, který postával poblíž.

„Co to děláš?“ zalapala jsem po dechu a zatahala ho za ruku.

„To je v pořádku,“ uklidnil mě s úsměvem. „Já v tomhle hotelu bydlím. Prostě to připiše na můj účet.“

„Aha. To asi vysvětluje, proč tě tu všichni znají.“

Křečovitě se usmál a rychle změnil téma. „Tak co je číslo čtyři?“

„Projížďka na gondole v hotelu Venetian.“

„Jak jinak,“ zamumlal a protočil oči.

Sklopila jsem pohled a zrudla. „Jasně že bych radši jela do Benátek, ale na to musím nejdřív našetřit hromadu peněz.“

„Promiň, to bylo nezdvořilé. Jestli se chceš projet na gondole, vezmu tě tam. Vlastně to odsud není moc daleko.“

Zacukaly mi koutky úst. „Budeš předstírat, že jsi můj milý, a zazpíváš mi italské milostné písně?“

Zavrtěl hlavou a se smíchem vkročil na bulvár. Znovu jsme přešli silnici a zamířili přímo k hotelu Venetian, ale když jsem si všimla dlouhé fronty na plavbu gondolou, zasténala jsem. „Sakra,“ zamumlala jsem si pro sebe.

Grayson se tím vůbec nenechal odradit. Prošel rovnou kolem čekajících zákazníků a promluvil s mužem, který vpředu vybíral lístky. Chtěla jsem mu říct, ať si nedělá starosti, ale to už nás onen muž doprovázel do soukromé gondoly.

„Co jsi mu řekl?“ zeptala jsem se a ohlédla se na nespokojené zákazníky, kteří na nás vrhali nevráživé pohledy z břehu.

Grayson pokrčil rameny. „Zaplatil jsem mu za malou laskavost.“
„To jsi nemusel.“

Nastoupil do člunu a podal mi ruku. Když mi pomáhal dolů, pošeptal mi: „A navíc teď musíme předstírat, že jsme novomanželé.“

Lehce nevhodně jsem si odfrkla, ale Grayson mě rychle umlčel. Ponořil se do sedadla a zvedl paži, aby mi naznačil, že si mám přisednout. Bez váhání jsem se posadila vedle něj. Jeho drahá kolínská zaútočila na mé smysly a já se přistihla, jak se nakláním, abych si přivoněla z větší blízkosti. On ale zatnul čelist, takže jsem rychle přesunula svou pozornost na vodu a naše gondola se dala do pohybu.

„Takže mi teď zazpíváš tu serenádu?“ zeptala jsem se, abych odvedla pozornost od mých zrudlých tváří.

Grayson se zasmál a promnul si rukou obličej. „Můžu tě ujistit, že mě nechceš slyšet zpívat.“

Během plavby ohromujícím nákupním centrem se Grayson zeptal na další položku na mém seznamu.

Vyklouzla jsem z jeho objetí a s úsměvem se k němu natočila. „Stratosphere.“

„*Stratosphere?*“ zasténal. „Co přesně tam chceš dělat?“
„Samozřejmě si užít neopakovatelný výhled na město.“
Vypadal, že se mu ulevilo.
Provokativně jsem se zazubila. „A zkusit si Nebeský skok?“
Jeho výraz se zachmuřil a obličej zbarvil do šeda. „*Ne*. Jako fakt?“
„Nemáš rád výšky?“
„*Ne*, nijak zvlášť,“ řekl a předstíral, že sleduje naše proměnlivé okolí.

Hravě jsem do něj štouchla. „No tak, pojď do toho se mnou. Bude to zábava.“

Věnoval mi všeříkající pohled. „Já to teda za zábavu nepovažuju.“
„Hmm, to se dalo čekat.“ Založila jsem si ruce na hrudi.
On přimhouřil oči. „Co jako?“
„Nevypadáš jako typ, který dokáže opustit svou komfortní zónu.“
„Moji komfortní zónu?“ vyhrkl. „Vždyť mě ani neznáš.“
„Máš pravdu. Je to tak trochu moje domněnka, ale nevypadáš jako někdo, kdo rád riskuje.“ Snažila jsem se skrýt úsměv, když jsem si ho dobírala.

„Haha, chápu, o co se snažíš,“ řekl a na oplátku do mě taky štouchl. „Prostě nejsem typ, který by se vrhal do neznáma. Navíc to není tak, že bych *neměl rád* výšky... Prostě mě *děsí*.“

„Vážně? To bych do tebe nikdy neřekla,“ poznamenala jsem a zaujatě si ho prohlížela.

„V průběhu života jsem se ve skrývání svých slabín celkem zdomkončil.“

Chvilí jsem o tom přemýšlela. „Kolik lidí o tom ví?“
Opřel se do polstrovaného sedadla a zavřel oči. „Jeden.“
„Tvoje snoubenka?“
Otevřel levé oko. „Ty.“
Moje srdce vynechalo jeden úder. „Aha.“
Grayson si dlouze povzdechl. „Hele, vezmu tě tam nahoru, ale já zůstanu v baru.“

* * *

Ačkoli jsem se bránila, Grayson použil svou zjevně naditou peněženkou, aby nás dostal na začátek další fronty u slavného Nebeského skoku na vrcholu vyhlídkové věže Stratosphere. Bylo to asi dobře, protože už při pouhém pohledu z okna na město pod námi jsem začínala pochybovat.

Když mi došlo, co se chystám udělat, vyrazil mi vzadu na krku pot. Chtěla jsem skočit ze sto osmého patra nejvyšší věže v Las Vegas. *Co mě to jenom napadlo?*

S divoce bušícím srdcem jsem si oblékala kombinézu.

„Zvládáš to? Zdáš se mi zelená.“ Grayson stál přede mnou a analyzoval můj výraz, zatímco já se sesunula na volnou židli a cítila se pod psa.

Polkla jsem knedlík v krku. „Ehm, ani ne...“ *Rozhodně ne.*

Stiskl si kořen nosu. „Jsi poprvé takhle vysoko?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Už jsem byla i výš.“

Opřel si ruce v bok a přimhouřil oči. „Kdy?“

Svěsila jsem ramena. „V letadle, cestou sem.“

„Aha, jasně,“ odvětil a potlačil smích.

Podívala jsem se z okna na moře jiskřících světél. „Prostě jsem si nemyslela, že to bude tak... tak...“

„Daleko dolů?“ Grayson můj pohled nenásledoval. Upřeně se mi díval do očí.

Moje tělo zaplavila panika. „Moje staré já by to zvládlo, ale moje nové já... no, v poslední době moc neriskuju.“ *Nemůžu si to dovolit.*

„Budeš v pohodě,“ řekl a položil mi ruku na rameno. „Dostala ses až sem. Nechtěla sis to náhodou odškrtnout ze seznamu?“

Do očí mi vhrkly slzy, když jsem si uvědomila, že tohle může být moje jediná šance.

Grayson se zatvářil odhodlaně. „Jestli do toho půjdeš ty, skočím taky,“ vyhrkl.

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. „Cože?“

Vážně se mi zadíval do očí. „Tahle nabídka se nebude opakovat.“

„To bys pro mě opravdu udělal? Pro úplně cizího člověka?“ Oči se mi zalily slzami dojetí.

„Řekněme, že je na tobě něco, díky čemu se cítím neporazitelný.“ Chytil mě za přední část kombinézy a vytáhl mě na nohy, takže jsme stáli tváří v tvář, jenom pár centimetrů od sebe.

Zrychlil se mi dech. „Děkuju ti, Graysone, za všechno.“

Sice se usmál, ale připadal mi trochu pobledlý. „Nemluv, jako bychom to neměli přežít.“

„No, pokud to nepřežijeme, aspoň jsem prožila jednu z nejúžasnějších nocí svého života.“

Když se do jeho ohromeného obličejě vrátila barva, odstoupila jsem od něj a zamířila k plošině, abych si vyslechla poslední pokyny.

A pak jsem se vrhla do neznáma.

Kapitola 3

Můj pád vstříc téměř jisté smrti mi vysál všechnen vzduch z plic, takže jsem nemohla křičet. Cíl pode mnou se přibližoval, ale já nechtěla, aby to skončilo, protože ten pocit se nedal přirovnat k ničemu, co jsem kdy zažila.

Moje nohy už se dotýkaly země, ale já byla pořád v euforii. Nedokázala jsem se uklidnit, dokud jsem neviděla Graysona skočit z věže nad námi. Svištěl dolů na laně a vypadal stejně nadšeně, jako jsem se cítila já. O chvíli později přistál a s hlavou zakloněnou se smál, zatímco ho někdo z obsluhy atrakce odepínal z popruhů.

Pohledem přešel k místu, kde jsem stála, a můj žaludek udělal salto. Jeho euforický úsměv mi totiž vyrazil dech. Zamrkala jsem, jako bych si ho tím gestem dokázala vyfotit.

Přívál adrenalinu nás přiměl rozeběhnout se k sobě. Já se mu vrhla kolem krku a smála se na celé kolo, zatímco on se i se mnou v náručí zatočil kolem své osy. Když mě postavil na zem, ani jeden z nás neodstoupil.

Cítila jsem, jak mu divoce buší srdce. „To bylo...“ Rukou mi přešel po tváři.

„Úžasné?“ navrhla jsem.

Zadíval se mi do očí, ale pak jeho úsměv zakolísal. Spěšně ustoupil a rozpačitě se zasmál. „Ano, úžasné.“

„Tak co, vyléčili jsme tvůj strach z výšek?“ zeptala jsem se, abych uvolnila zjevné napětí.

Podíval se na dalšího skokana a ušklíbnul se. „To nevím. Ale něco takového jsem neudělal už od dětství.“

„Něco takového bys měl podniknout častěji. Sluší ti to,“ usmála jsem se.

V rozpacích mu zčervenaly tváře. „Uvidíme. Záleží, co dalšího máš na tom seznamu.“

Rozepla jsem si kombinézu a vytáhla ubrousek. V duchu jsem si přečetla pátý bod. „No, ten poslední je v porovnání s tímhle dost nudný. Možná bychom měli radši jít na High Roller?“ Ukázala jsem na horskou dráhu, která obepínala věž Stratosphere, a hned se mi zase rozbušilo srdce.

„Panebože, koukej na to!“ vykřikl Grayson a ukázal mi přes rameno.

Otočila jsem se tím směrem, ale vzápětí jsem ucítila lehké šknutí v prstech, když mi vytrhl seznam z ruky. Otočila jsem se a přivřela oči. „To byla pěkná levárna,“ ohradila jsem se a snažila se papír ukořistit zpátky, ale on mě s úsměvem odstrčil.

Pak si přiblížil seznam k nosu a zamžoural. „Číslo pět. Jít tančit do luxusního nočního klubu.“ Sklonil pohled k mým očím. „To má být všechno?“

„Jasně,“ pokrčila jsem rameny. „Ale nemyslím tu bezduchou house techno hrůzu. Chci tančit na opravdovou hudbu.“

Semknul rty. „V tom ti rozumím. Moje snoubenka tu hrůzu miluje a mě to přivádí k šílenství.“

„No, to je hned důvod k rozchodu,“ zděsila jsem se naoko a vykulila oči. „Tedy pro mě by byl. Vsadím se, že tvoje snoubenka má spoustu lepších vlastností, které vyvažují její špatný hudební vkus.“ Plácla jsem se do čela.

Zasmál se a strčil si můj seznam do zadní kapsy. „Pojď, znám perfektní klub.“

Následovala jsem ho a přemýšlela, kdo to vlastně je. Podle toho, jak se k němu lidé chovali, jsem skoro čekala, že je nějaká celebrita.

Rozhodně vypadal jako filmová hvězda, ale nikdo ho nepožádal o autogram nebo selfie, takže jí asi nebyl. Jeho oblečení, sebevědomí a schopnost dostat to, co chtěl, rozhodně křičely *peníze*. Peníze, o kterých jsem si mohla nechat jenom zdát.

„Čím se živíš?“ zeptala jsem se zvědavě.

Grayson si dal s formulací odpovědi na čas. „Pracuju pro rodinnou firmu.“

Neupřesnil, o jaký druh podnikání jde, a já se snažila nevyzvídat moc okatě. „Kde sídlíte?“

„Zatím v LA, ale kdo ví, kam mě otec pošle příště.“

Přikývla jsem, ale další myšlenky jsem si nechala pro sebe.

Pokračovali jsme v chůzi po bulváru a Grayson se na mě podíval. „A ty? Když nefotíš cizí lidi, co děláš?“

„Pracuju pro malý časopis v New Yorku.“

Vyklenul obočí, protože ho to zjevně zaujalo. „Vážně? Na Manhattanu?“

Hrdě jsem přikývla. „Je to nezávislá redakce, ale máme silnou fanouškovskou základnu.“

„Jak se jmenuje? Možná ji znám.“

Odfrkla jsem si. „Právě jsem zhltna celý seriál *Ty* na Netflixu, takže bude asi nejlepší, když ti to prozradím, až si budu jistá, že nejsi psychopat.“

Zasmál se a strčil si ruce do kapes. „Chytrá holka.“

„Navíc, i kdybys mě chtěl sledovat, je velká šance, že tam zanedlouho pracovat nebudu.“

„Proč?“

Vzdychla jsem. „Vedení je hrozně staromódní a nechce přejít na online platformu jako všechny mainstreamové časopisy. To nás nakonec zničí. Už jsme přišli o několik velkých reklamních zakázek, protože nemáme digitální obsah.“ Při té myšlence jsem posmutněla. Nevěděla jsem, co bych si bez té práce počala.

„V tom máš pravdu. Na tištěných médiích se nedá přežít.“

„To jim říkám pořád,“ zasténala jsem. „Ale co by mohla sedmadvacetiletá fotografka z Austrálie vědět o podnikání?“

Grayson pomalu přikývl. „Ten pocit znám. Mám nápady, jak rozvíjet naši společnost, ale můj otec se jim akorát směje.“

„Vážně? Ale jednoho dne to stejně převezmeš, když je to rodinný podnik, ne?“

„Ještě jsem se v jeho očích neosvědčil. Role nástupce momentálně připadá mému staršímu bratrovi. Ten je podle něj bez chybičky.“ Prohrábnul si rukama vlasy a vrátil je do kapes.

Semkla jsem rty a věnovala mu smutný úsměv. Zjevně se jednalo o citlivé téma.

„Vždycky jsem chtěla sourozence,“ poznamenala jsem po chvílce přemýšlení.

„Sourozenci jsou přeceňovaní.“

To zabořelo. „Neřekla bych.“

Grayson naklonil hlavu a podíval se mi do očí. „Nepůsobíš jako jedináček. Copak tě tvoji rodiče v dětství nerozmazlovali?“

Odvrátila jsem pohled. Cítila jsem, jak se mi újí dech. „Ne materiálně, ale vždycky jsem se na ně mohla spolehnout.“

„To zní skvěle,“ utrousil ponořený do vlastních myšlenek.

„Víš ty co?“ Zastavila jsem se a otočila se k němu s rukama v bok. „Myslím, že oba potřebujeme drink.“

Když jsme dorazili k onomu slavnému nočnímu klubu, který proslul pravidelnými návštěvami celebrit, sevřelo se mi srdce. Fronta před klubem byla dvakrát delší než ta, z níž jsem předtím odešla. „Možná bychom mohli najít něco míň rušného?“

Grayson se zasmál a pokračoval v chůzi podél fronty směrem ke dvěma mohutným mužům, kteří blokovali vchod. *Už zase?!*

Popoběhla jsem za ním. „Grayson, ne. Nemůžu tě nechat za všechno platit.“

„Bez obav,“ zasmál se. „Tady to nebude nutné. Znáám majitele.“

Ochranka sotva přikývla a už nám zvedala červenou bariéru. Grayson ani nemusel nic říkat. Chtěla jsem mu položit další otázky, ale basy duněly příliš hlasitě, než aby se dalo normálně mluvit, takže jsme se museli uchýlit k posunkům. Ukázala jsem směrem k dámským toaletám a nechala ho stát u baru, aby nám objednal pití.

S náhlým pocitem méněcennosti jsem se prodírala davem krásných lidí a při pohledu na své oblečení jsem se ušklíbila. *Sem rozhodně nezapadám.*

Zaplula jsem do první volné kabinky, kde jsem si prohrábla rozčuchané vlasy, upravila podprsenku a rozeprnula halenku tak, aby z ní vykukoval sotva ucházející dekolt. To vše za neustálého poslechu tlachání opilých žen, které se upravovaly před zrcadlem.

„To mě podrž, opravdu si myslíš, že je to William Harlow?“ řekla jedna.

„Vypadá přesně jako jeho bratr. Musí to být on, nebo ne?“ rozplývala se její kamarádka.

„Já nevím. Slyšela jsem, že do klubů nechodí a ta ženská rozhodně není jeho snoubenka.“

„Máš pravdu, možná to není on. Ale stejně je sexy...“

Jak se jejich rozhovor vzdaloval, uvědomila jsem si, že tenhle klub musí být plný celebrit a prominentů. Mně to ale bylo jedno, protože mě nikdo z nich nezajímal. Měla jsem na práci jiné věci.

Umyla jsem si ruce a při pohledu na řadu parfémů nabízených volně k použití mi málem vypadly oči z důlků. Pár jsem si jich zvedla k nosu a přičichla k nim. Rozhodla jsem se pro svěží citronovo-květinovou vůni, kterou jsem si nanesla na krk a zápěstí, a doufala, že se dostatečně osvěžím, abych mohla vyrazit na taneční parket.

Když jsem se vrátila, Grayson seděl v soukromém boxu neda-leko tanečního parketu a něco popíjel. Podívala jsem se na láhev šampaňského na stole vedle cedulky s rezervací a s úsměvem jsem potřásla hlavou. Tenhle kocour měl nejspíš zajímavé kontakty a mě vlastně nezajímal, odkud je měl. Věděla jsem, že se už nikdy nevidíme, tak proč si neužít výhody?

„Chceš tančit?“ křiknul na mě přes hudbu, která už přiměla mé tělo houpat se do rytmu.

„Ehm... jo, jasně!“ vykoktala jsem a překvapeně několikrát zamrkala. Pete se mnou nikdy netančil.

Rychle jsem vyprázdnila sklenku, Grayson mě chytil za ruku a vytáhl mě na přeplněný taneční parket.